obs Gudar.

Barnhemmets

i

Linköping

den 6 Okt 1885

Med mer eller mindre skäl kunna nog mikdet göras mot vår tids nemmiskors ändlösa skräfvanden, nog visa sig i våra dagar äfven på det religiösa området vid, moderliga sjukdomsformer.

Jag vill anmoderandet lägga öfver handen, så att prat fiennes ej en skvalle mer qvars att klistra upp ett tiskammagifvande om sin förtroffelig man är och att få ett bebelspråk (på munn) tryckt med stora bokstäfvers kastar så lätt såsnart att få det till ett lefvande ord i dett hjärta.

Men om också (på marken) den grefliga kampen mödjan skulle komma att skjuta upp och den leckt öfvers ej mer än natten på sig för att vara vuxen — icke är det

skäl nog att fram ängens grönska
matta bamlysa vanliga blom-
mor.

Man klagar öfver dessa
ringa frukt som vexes af alla
dessa törnesanden.

Men Människosonen, ej lem,
som/gerna sin åker svart,
fatte hördens skörd var finden
eller magen, nog för hon i
kappet sjelf på tvären.

Och om vi än, på andra
områden, från hjertat och med
rolig hand inbillat oss vårt ädlaste fad,
nog är, alltid under solen, en
annan Människosonen tillhands
i färan få smygja lust be-
kändt, magat af sjelfviskhetens
ogräs! Hvarför dock hindra öfver ringa
frukter? Man famnar ingen lack?
Men ja vi tin os sjelfve, hus
tacka vi Den, som gaft os allt

herrlight, som vi skåda ikring oss
i naturen, hvem tacka vi lo-
ven för tankens, för känslans,
för fantasiens gåfva, för
det bästa af allt, som man
gaf med sig sjelf?

Mänge ej vår varma bön,
lek jagen efter allt annat först
och mäste tåren gånger förrän
innan vi tvingas att kasta
oss på kné för att få tården
blicket vid det eviga källsprånget.

Och om det gräder i hem-
met öfver en fallen skogsdoling,
som led skeppsbrott då
hon kom ut på det lysande
haf, hvem är den rene att kasta
den första stenen?

Ney! Ney! bort med vred,
missunnsamhet, bort med misstrogenhet,

garne, bort med klandret —
annat än mat åt oss själfve!

Den pligttrogne, den tänker
som så, dagen är kort och nog
kommer aftonen och efter som
jag ser det på huvem och jag
tror och för huvem jag arbetar,
både år, gå an.

Lik ringa masken, som gräfver
sin gång genom kullen, vill jag
arbeta så mycket jag kan, i det
dolda.

Masken får ock så gärna,
betänker sedan han arbetat för,
dagt och så får ock jag — den
fram i ljuset — och för resten
må det sin gång med det lilla
jag kan uträtta, hur det vill, det kan
mer ej mig, utan annan större vård.

Så tänkte ock så, blef en
en älskande moder
dag, en qvinna, som en gång lärt
en ibland oss under detta hjerta
och hvarje väg i gärdelsfort gäcke
hårorm.

Och som hon tänkte, så
handlade hon.

Och derför ställde hon så,
att der blef ett litet hem för
fattiga barn vid Åsbystrand,
der de, af barnhemsmoderna systrar
fingo lära ordning och flit
och annat godt.

För den lilla skaran, som
hon själf underhöll, förde en,
dras gemenskapslängtan flera
barn, de förra like, deri att
de saknade hem och bröd
och kläder och ingenting sitta
skulle vara ringa, tills
flickorna ej oqvarlåtenskap lämna,
men aldrig dog man enkan
ofta krukan alldeles tom —

Så gingo åren.

Sjutton vintrar har det dragit här i Kalix sedan dess, femtiofem fattiga barn, ofta från de största kojor ha där fått klyfdande tak och värme och underwisning och vård, och vida mer än så, ty kärlek och tålamod har rådt af dessa lärarinnor.

Och nu blefwo det att sända från den kristliga Kärlekens Högskola i Wärtland, från Diakonissanstalten och den ena systern eller systerparet kom i sin tur till desta eller andra.

Sådel täflan gälde det att gifwa föredömen af första kärlek och tro, ej med ordet mångfald, men i hjärtats djupa fald med förbön och i handling.

I det lilla hemmet på Norrbyn

kå Barnkommets tak

och 17 olika personer

njälke=

Och nog war det trångt, nog war det obegwämt, nog war det kallt, nog war det fullsatt — och lätet med luft och bara en ko, och 17 olika personer klodo der kring njälke=ller dutto på understolen att räkna ut kubikinnehållet.

Dock — att detta måste man gissa sig till — ej hördes ett klagande ord, man war på nöjd med sin lott, man beklagade sig ej mer än 25 öre för dagen för att lefwa till dagen derpå!

Men nu står det i urkunden så skrifwet, att den som är nöjd med sin lott, den får högsta wisken.

Här på åbacken, ej långt från Gamla hus och med furan utkring — reste sig — trots alla förakten — såsom af sig själf en lufsig gård. Den lurvar

(vi nu samlats för att dem minnas.

Nog har man pratat om
(arbetarne eller) minutes
att med en (församling) att hålla på
(hvad se vore—)
med bygget, sagt sig och
sätta dit
annan (några tim och tappa
yxa och hammare — men
det måste ju gå till, eljest hade
det ej kommit gå af sig
själf.

Men så gick det — och det
i allvar sagdt.

Först voro der (några) som
hjälpte till med (virket —
och sedan —

Jo sedan (var det som
så, att den gamma, den moder,
som först i vår bygd samlade
de fattiga små under hen-
nes tak på Näsbyn, hade
en (vaglig) resa att göra.

Hon gick bort.

Hon (var då sjuttio-åtta-årig, trött
af möda och längtande hem
till.

Det lilla af stadsbygden, som
lemnade svar, det gömdes i
jordens sköte för tremte sol.
sedan.

Men hon dog ej för det.
Hon har gått här fram en igen.
Hon byggde (detta) hundet under den
stilla natten, och med hennes
bedjande händer utsträckte
öfver detta hjälp skall nog
välsignelse tillföda —
det är — (en) i ett stycke af "moders
testamente" och härmed vinja
vi det in att [illegible] ur förvärd,
heten framkalla den värmen gemen-
hetens vård och förtro (vitt många,
som på den höga kallelsen
äro färdiga att med Maria

Prova: "Si Mesura Generarima".